

Bedligholdelsen af den paagældende Vej eller ikke, og jeg antager derfor, at Myndighederne fremtidig ville stille sig meget varjomt med at give Sanction til Oplagelse af Biveje paa Fortegnelsen over Landeveje. Men deraf bliver netop Følgen, at de Amtsraadskrede, som hidtil have indskrænket sig til at give Bidrag til Sogneraadens Vej-udgifter for de vigtigere Bivejes Vedkommende, nu afskaeres fra at faa disse Biveje til at være Landeveje med den Virkning, at Staten bidrager til Udgiften. Det er overhovedet et Spørgsmaal, om man ikke, naar man kommer ind paa den Vej, vil gøre retstift i at vende tilbage til de Forhold, der fandtes for 1867, saaledes at man indskrænkede sig til at tage Hensyn til Hovedlandevejene; altsaa de gamle Statsveje, der gik over til Amtskommunerne i 1867, men herom skal jeg ikke udtale mig nærmere, thi det kræver en Undersøgelse af, hvorledes Forholdene have været den Gang, og hvilke Resultater en saadan Fordeling vilde give; og disse Oplysninger foreligge ikke.

Det er fremdeles foreslaaet, at Staten skulde overtage Delinkventomkostningerne, og derved har man navnlig villet opnaa, at den Understøttelse, som den fremtidige Lov skulde give, som Amtskommunerne og Købstadskommunerne til gode i et passende Forhold. I saa Henseende kan man nemlig ikke henvise til, at Købstæderne ere med inde i Vejvæsenet; thi Udgifterne til Landevejsgaderne, som er det, der vedrører Købstæderne, udgør ikke mere end 28,000 Kr., og den Fordel, der altsaa vilde tilflyde Købstæderne gennem en Hjælp, der blev fordelt mellem Amtskommunerne efter Bejbyrderne, vilde være uden nogen som helst Betydning for Købstæderne. Købstæderne skulde altsaa have deres Andel derigennem, at Staten overtog, at udrede Delinkventudgifterne. Disse Delinkventomkostninger udgøre omtrent 400,000 Kr. Deraf falder paa Amtskommunerne 176,000 og paa Kjøbenhavn og Købstæderne 220,000. Her er imidlertid Forholdet det, at af disse 220,000 falder en meget væsentlig Del paa Kjøbenhavn, og forholdsvis lidt paa Provinskøbstæderne. Ogsaa dette maa nærmere undersøges og komme med i Betragtning ved Forslagets Fremme. Men selv med disse Tal, som jeg her har nævnt, vil Forholdet stille sig saaledes efter det foresatte Forslag, at Landkommunerne ville faa omtrent 1,200,000 Kr. og Købstadskommunerne 240,000 Kr., og det kan jeg ikke paa nogen Maade anse for retfærdigt.

Naar man vil gaa videre i denne Sag, er der imidlertid et Forhold, jeg skal henlede Opmærksomheden paa; og det er, hvor-

ledes man vil stille sig med Hensyn til Bestemmelsen af Udgifternes Afholdelse i Fremtiden. Efter hvad der nu er foreslaaet, skulle Amtskommunerne have samme Raadighed til at bestemme Udgifterne, som disse Kommuner nu have, og Fastsættelsen af Delinkventomkostninger skal foregaa paa samme Maade som hidtil, saaledes at Staten glat skal refunderer de Udgifter, der ere blevne afholdte. Det erede Medlem har allerede sagt, at for saa vidt er det Forslag, der foreligger stemmende med et Forslag, som Regeringen forelagde i forrige Samling. Naar jeg altsaa nu gør Indvending derimod, gælder denne Indvending mod dette Forslag ogsaa Regeringens eget Forslag, det ved jeg meget vel. Men jeg tror dog, at man skal være noget betænkelig ved at gaa den foreslaaede Vej. For Vejudgifternes Vedkommende kan det endda gaa, thi naar Amtskommunerne skulle bære Halvdelen, kan man antage, at deres Interesse i Udgifterne er saa stor, at det ikke vil være nogen synderlig Fare derved, navnlig naar man ikke vedtager Udgifterne til Anlæg af ny Vej og Grundforbedringer, men kun holder sig til Bedligholdelsesudgifterne. Men for Delinkventomkostninger vil det ikke kunne gaa. Jeg tror, at man der ogsaa maa søge en Sikkerhed for, at Udgifterne, naar de skulle bæres af Staten, ikke komme til at stige i et altfor stort Forhold. Det gælder ved alle de Udgifter, der her ere at afholde, at der mere eller mindre udøves et Sløh om, hvad der skal gøres, og tager man hele Interessen for de paagældende Kommuner bort med Hensyn til at holde Udgiften nede, frygter jeg for, at Udgiften let vil vokse. Men her kan man ogsaa gaa den Vej, at Staten overtager en Del af Udgifterne, eller man kan gaa en anden Vej og begrænse Statens Tilskud til et bestemt Beløb, som saa fordeles i Forhold til Udgifterne. Og jeg skulde tro, at det rigtige var egentlig at gøre begge Dele, baade det ene og det andet. Naar man for Fremtiden vil paatage sig saa store Byrder, som der her er Tale om, er der ogsaa en Opfordring til at være meget forsigtig. Vi vide ikke, hvorledes det vil gaa med Vejvæsenet. Det kunde nok tænkes, at Byrderne ogsaa der ville stige. Det er nemlig ikke ganske rigtigt, naar det erede Medlem ansøgte, at Byrderne til Vejvæsenet i de senere Aar ere gaaede ned. Det er selvfølgelig rigtigt efter de Oplysninger, som forelægges ham, men efter de Oplysninger, som jeg er i Besiddelse af her, som jeg har citeret en Del af, og som i øvrigt hidrøre fra en Generatrapport, der er afslagt af Overvejiinspektøren for Jemaaret 1888—89.